

Таким чином, право на інформацію – це міжгалузевий правовий інститут, що включає в себе як норми публічного, так і норми приватного права.

Підсумовуючи наведене, підставно відзначити, що наявність великої кількості правових норм не завжди є благом. Як свідчить історія, закріплення певних прав навіть на конституційному рівні не є гарантією їх повної та постійної реалізації. На нашу думку, щодо змісту цього права доцільно використовувати поняття «цінності», адже саме в цінностях знаходять свій прояв інтереси держави, суспільства, а також конкретних осіб. Отже, кожна демократична держава повинна не лише мати легітимно оформлене право особи на інформацію, а й створювати умови для його забезпечення.

СУДОВИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ТА СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА ТА ПРАВОВА ДОПОМОГА ЯК ОДИН З ПРИОРИТЕТНИХ НАПРЯМІВ РОЗБУДОВИ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ДЕРЖАВИ

Мяков М.М. – кю н викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування ННПФПСКМ НАВС

Реалізуючи на практиці права людини необхідний механізм державної влади, що здатний здійснювати даний принцип.

Одним із інститутів цього механізму, метою якого є додержання законності в усіх випадках порушення особистої свободи, охорони законних прав громадян від свавільного порушення з будь-якого боку, є незалежна судова влада. Судово-правова система є однією з основних захисників таких конституційних принципів, як об'єктивність та неупередженість правосуддя, які забезпечують рівний захист з боку закону кожному, незалежно від його соціального та майнового стану, раси, політичних переконань тощо.

Роль і місце судової влади в державному механізмі різних держав неоднакові та визначаються основним завданням, що стоїть перед судовими органами - охорона та захист від імені держави прав і свобод кожного члена суспільства, від проявів свавілля як з боку самої держави (або її органів), так і громадян. На думку науковців, суд виступає спеціалізованим державним органом, який здійснює функцію соціального контролю при наявності конфлікту між окремими членами суспільства, між ними та державою, який виникає у будь-якій сфері діяльності людини, що врегульована правом.

Правове становище судової влади, її функції та чітко визначений порядок діяльності створюють чітку правову основу для охорони прав особистості як при порушенні, так і оскарженні. Організація та здійснення правосуддя базуються на певних правових принципах, найважливішим з яких є здійснення правосуддя виключно судами.

Судовий захист прав і свобод особистості здійснюється в певній, встановленій законом, процесуальній формі. Особи, що беруть участь у судовому процесі, наділені широкими процесуальними правами, використовуючи які вони можуть активно здійснювати захист своїх прав та інтересів у справі. Саме правосуддя, як головна, основна функція суду визначає специфіку судової влади і її місце в державному механізмі.

У демократичній правовій державі роль судів полягає в тому, що суди, здійснюючи правосуддя, зобов'язані гарантувати верховенство права, забезпечувати права і свободи людини. Цим обумовлене і місце судової влади в системі поділу влади і статусу суддів. Незалежність - не самоціль, тим більше не привілей суддів, а його обов'язок, а також необхідна умова охорони прав людини, фундаментальний принцип здійснення правосуддя, що прямо випливає із права кожного мати об'єктивного та неупередженого арбітра.

В Україні право громадян на судовий захист було не завжди реалізоване, а самі суди не мали (а на практиці часто не мають і зараз) тієї сили влади, яка дозволяє бути їй реально незалежною від законодавчої та виконавчої гілок влади. Серед багатьох причин цього виділяють відсутність теоретичних досліджень, що стосуються проблем авторитетності судової влади в процесі

реалізації державної влади, досліджень відповідальності за прийняття рішень у галузі прав людини.

Конституція України закріплює принцип незалежності суду, однак до його реального втілення досить далеко. Як слушно відмічають науковці, проблема незалежного, неупередженого та справедливого суду - одна із актуальних із багатьох проблем, що існують в країні. Адже без такого суду не може бути правової держави та демократичного суспільства. Суд - це інститут, що належним чином стверджує в державі Право, а в суспільстві Справедливість. Суд повинен бути суспільною установою де людина може знайти Правду. Рішення Суду - це правова істина в останній інстанції. Але на сьогодні в Україні немає суду, який би в повній мірі забезпечив реалізацію зазначених тверджень. Не завжди судді при здійсненні правосуддя підкоряються тільки закону та діють у відповідності із правовими принципами. Далеко не всі судові рішення є втіленням Права та Справедливості.

Зокрема, щоб стати самостійною і незалежною гілкою влади, судова влада повинна мати реальні повноваження контролю за діяльністю органів законодавчої та виконавчої влади, за відповідністю їх рішень Конституції України. Діюче законодавство не в повній мірі закріплює за судами таке право. В українській правовій системі ще не в повній мірі затвердилася традиція визнання судової гілки влади в якості інструменту захисту людської гідності, невід'ємних прав та свобод людини і громадянина.

Слід погодитися із думкою деяких вітчизняних науковців про те, що європейський вибір України, її шлях до Європи є, по суті, безальтернативним, незважаючи на наявність протилежних варіантів, а також «пошуку самобутньої української моделі», що пропонується деякими українськими політиками. Цей шлях — повернення до людини, забезпечення її свободи в умовах державної організації, піднесення її гідності, економічного процвітання та соціальної захищеності, захисту та гарантій фундаментальних прав і свобод. Розгляд справи «незалежним і неупередженим судом, створеним на основі закону» є важливою ознакою сучасної демократії.

Основи справжнього незалежного правосуддя, на жаль, все ще не забезпечені. Необхідні системні зміни по реформуванню судової системи, зміна принципів і механізму формування суддівського корпусу, очищення судової влади від суддів, що скомпрометували себе неправовими рішеннями в судових справах.

Система судової влади, що склалася і реформа, що пропонується проводитись відносно неї, у цілому відповідають вимогам часу і практично виправдовують себе. У зв'язку з цим потрібно досягати послідовного виконання регламентуючих норм, спрямованих на створення сильного і авторитетного правосуддя, здатного забезпечити реальний захист прав і свобод громадян. Необхідна зміна концептуальних підходів до організації власної діяльності, збільшення в ній гуманізму, моралі та відповідальності, орієнтація її на пошук шляхів зняття протиріччя між морально-необхідним та соціально-вимушеним у державній діяльності.

ЗАГАЛЬНОПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА НА ТЕРИТОРІАЛЬНУ САМООРГАНІЗАЦІЮ НАСЕЛЕННЯ

Юрковська Л.Г., викладач кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., професор, професор кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Олійник А.Ю.

Постановка проблеми. Протягом останніх десятиліть проблематика конституційних прав та свобод людини і громадянина, їх системи та характеристики окремих видів постійно перебуває в центрі уваги юридичної науки та практики. Однак досі є низка дискусійних питань, до яких, серед іншого, належить і проблема визначення поняття і сутності тих конституційних прав та свобод людини і громадянина, згадка про які безпосередньо у другому розділі Конституції України не міститься, однак на їх існування та зміст